

**Същинското значение на страха от Господа
в Божията икономика**

Пасажи от Писанията: Пр. 1:1, 7; 2:4-5; 3:5-10; 8:13;
9:10; 10:27; 14:2, 26-27; 15:16, 33а; 16:6; 19:23

I. Първият принцип, според който човек може да живее подобаващ човешки живот, е да има страх от Господа, да почита Господа. Да имаме страх от Господа, означава да се страхуваме да не Го наскърбим, да не изгубим присъствието Му и да пропуснем да Го получим като наша награда в идещия век. Трябва да се страхуваме да не пропуснем Господната усмивка в този век и Неговата награда в идещия век – Пр. 1:1, 7; Еф. 4:30; 2 Кор. 5:9-10:

- А. Да имаме страх от Господа, означава да се съобразяваме с Него във всичко и никога да не забравяме, че Той е чудесният Бог, Който ни е създал (Ис. 43:7). Страхът от Господа ни възпира от вършене на зло. Той също така ни кара да се докосваме от страданията на другите да им показваме милост и състрадание.
- Б. Да имаме страх от Господа означава не само да бягаме от греховете, но дори още повече да се отричаме от себе си. Да имаме страх от Господа означава не просто да се страхуваме, че сме съгрешили или че сме светски, но да се страхуваме, че вършим неща от себе си, а не от Господа – Мт. 16:24; 2 Кор. 4:5.
- В. Страхът от Бога е начало на мъдростта, а познанието на Святия е разум. Познанието, мъдростта и разумът произлизат от Бога. Ако имаме страх от Него, ако Го почитаме, ще притежаваме тези неща – Пр. 1:1, 7; 2:4-5; 3:5-10; 8:13; 9:10; 10:27; 14:2, 26-27; 15:16, 33а; 16:6; 19:23.

II. Исаия пророкува, че Духът на Йехова – Духът на мъдрост, Духът на разум, Духът на съвет, Духът на сила, Духът на знание и Духът на страх от Йехова – ще почива върху Христос – Ис. 11:1-12:

- А. Духът винаги беше с Господ Исус и беше едно с Него. Той ходеше по Духа и живееше живот във, със, чрез и посредством Духа. В Исаия 11:2 виждаме, че в човешкия живот на Господа Духът се проявяваше с всички гореспоменати качества – Лк. 4:1, 14; 10:21; Йн. 1:32; Мт 12:28.
- Б. В Своя човешки живот Исус беше изпълнен с Духа на почителния, покòрен страх от Господа. Освен това Той се радваше в страха от Господа. В Своето възкресение Той сега е всесъдържащият, изобилно снабдяващ Дух на Исус Христос като Духът на страх от Йехова, Който включва в Себе Си неописуемия човешки живот и служение на Господ Исус – Ис. 11:2-3; Фил. 1:19:
  - 1. Никое човешко същество не е имало толкова много страх от Бога, както Исус. Извършвайки Божието новозаветно служение, Господ Исус ни каза, че Той никога не вършеше нищо от Себе Си (Йн. 5:19), че нямаше Свое собствено дело (4:34; 17:4), че не говореше Свой собствени думи (14:10, 24), че не вършеше нищо по собствената Си воля (5:30) и не търсеше собствената Си слава (7:18).
  - 2. Исус живя живот, в който Той вършеше всичко в Бога, с Бога и за Бога. Бог присъстваше в Неговия живот и Той беше едно с Бога. Това е реалността в Исус (Еф. 4:20-21). Трябва да молим Господа, Който е Духът на реалността, да ни води в реалността на преживяването на Неговия живот на покорство и послушание към Отца (Йн. 16:13; Фил. 2:5-11).
  - 3. Ден след ден трябва напълно и безусловно да отваряме себе си за Отца и да Го молим да ни изпълва с възкресения Христос като всесъдържащия Дух, Който също

така е Духът на страх от Господа и включва в Себе Си човешкия живот и служение на Господ Исус – Лк. 11:5-13.

III. Да имаме страх от Бога, означава да се уповаваме на Него – Пр. 3:5-8, 26; 16:1, 9, 20, 33; 19:21; 30:5-6:

А. Притчи 3:5-8 ни увещава да се уповаваме на Господа с цялото си сърце и да не се осланяме на собствения си разум. Във всичките си пътища трябва да признаваме Него и Той прави равни пътеките ни. Не бива да сме мъдри в собствените си очи. Трябва да се боим от Господа и да се отклоняваме от зло. Това ще бъде изцеление за тялото ни и освежаване за костите ни.

Б. „Благословен да бъде онзи човек, / който уповава на Господа / и чието упование е Господ. / Защото ще бъде като дърво, насадено при вода, / което разпростира корените си при потока / и няма да се бои, когато настане пекът, / а листът му ще се зеленее / и няма да има грижа в година на бездъждие, / нито ще престане да дава плод“ – Ер. 17:7-8:

1. Според Божията икономика, човекът, който се уповава на Бога, е като дърво, посадено при вода, символизираща Бога като изворът на живите води – 2:13.
2. Дървото расте покрай реката и всмуква всички богатства на водата. Това е една картина на Божията икономика, която се осъществява чрез Неговото раздаване. За да получаваме божественото раздаване, ние, като дървета, трябва да всмукваме в себе си Бога като вода – вж. 1 Кор. 3:6.
3. Богатствата на снабдяващия Бог, раздадени в нас, които сме като дървета, ни изграждат и конституират с Божията божественост и ни правят да растем според Божията мярка (Кол. 2:19). По този начин Бог и ние ставаме едно и притежаваме един и същи елемент, същност, конституция и външност (Откр. 4:3; 21:11).

В. Който внимава на словото, ще намери добро, и който се уповава на Господа, е блажен (Пр. 16:20). Господ ще бъде наше упование и ще опази крака ни да не се улови (3:26).

Г. Онези, които обичат Бога, научават страха от Бога като се обръщат към Господа в Писанията (2:3-5; Йн. 5:39-40). На нас ни е заповядано да се прилепим към Божието Слово и да му се покоряваме като доказателство за нашия страх от Бога (Втзк. 6:2).

IV. Да се боим от Господа, означава да Го почитаме:

А. В Притчи 3:9-10 се казва, че трябва да почитаме Господа от имота си и от първите плодове на целия си доход. Така житниците ни ще се изпълнят с изобилие и линовете ни ще преливат с ново вино.

Б. Не бива да сме хора, които правят повече пари, за да си трупат съкровища за бъдещето. Трябва да даваме поне една десета, първите плодове на нашия доход на Бога. Трябва винаги да сме щедри в даването на нещата, които Бог ни е дал. По този начин ние почитаме Бога – Мал. 3:7-12; 2 Кор. 9:6-8.

В. Трябва да умоляваме Господа да ни даде да се боим от името Му с нераздвоено сърце: „Научи ме, Господи, на пътя Си и ще ходя в истината Ти; дай ми да се страхувам от името Ти с нераздвоено сърце“ – Пс. 86:11.

Г. Трябва да „очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога“. Страхът от Бога в този стих означава да не смеем да се докосваме до нещата, които не принадлежат на Бога и не са свързани с Него – 2 Кор. 7:1; 6:17.

Д. Да се намираме в страх от Христос, означава да се страхуваме да не Го наскърбим в качеството Му на Глава. Това от своя страна означава да се покоряваме един на друг. Трябва да служим на Господа със страх. По този начин ще обичаме Господа, за да се радваме в Него и да Му се наслаждаваме – Еф. 5:18-21; Пс. 2:11-12; Евр. 12:28.

Е. Всички ние трябва да имаме подобаващ страх от Бога, защото като вярващи в Христос всички ние ще застанем пред Христовото съдилище. По онова време Христос ще съди

Своите вярващи в пришествието Си не по отношение на тяхното вечно спасение, а по отношение на тяхната диспенсационална награда – 2 Кор. 5:10; 1 Кор. 4:4-5; 3:13-15; Римл. 14:10.

- Ж. Страхът от Господа е начин за удължаване на живота (Пр. 10:27). Бог обича, спасява, защитава, благославя и се грижи за онези, които се боят от Него (Пс. 103:11, 13, 17; 85:9; 60:4; Пр. 14:26-27; Пс. 115:12-13; 34:9; 111:5).
- З. Примери за хора, които се бояха от Господа намираме в Ной (Евр. 11:7), Авраам (Бит. 22:12), Йосиф (42:18), Давид (Пс. 2:11-12; 5:7), Неемия (Неем. 1:11; 5:9, 15) и ранната църква (Деян. 9:31).

V. Святият страх от Господа всъщност е източник на радост (Пс. 2:11) като извор на живота (Пр. 14:27) и като дърво на живота (11:30) за раздаване на Бога в нас с цел осъществяването на Неговата икономика:

- А. Страхът от Господа е извор на живот, за да можем да се отклоняваме от примките на смъртта. Да се боим от Господа, да се уповаваме на Господа и да търсим прибежище в името на Господа, означава да ходим в пътеките на живота (2:19; 5:6; 10:17; 14:27; 19:23; Пс. 16:11). Пътеките на живота са пътеките на дървото на живота, чийто източник е Самият Бог (Пр. 3:13, 18; 11:30; 13:12; 15:4).
- Б. Страхът от Господа води към живот. Тесният път (пътят на малцината, а не на мнозината) води към живот. Пътеките на живота са предназначени, за да живеем в Бога и да се докосваме до живота и да го придобиваме. Тези пътеки са пътищата, които Бог е вложил в сърцето ни, за да влезем в Него – 19:23; Мт. 7:13-14; Пс. 84:5.
- В. Пътищата на смъртта са пътищата на дървото за познаване на доброто и злото, чийто източник е Сатана, и което се проявява в нашето его. Да живеем в егото си, означава да нямаме Божието присъствие, да вървим в пътищата на тъмнината и да нямаме живот – Пр. 2:13; 3:5-7; 14:12; 16:25; Еф. 5:2, 8-9.

VI. Бог обеща да даде на нас, на Своя народ, едно сърце и един път, за да се боим от Него през всичките си дни, за наше добро и за добро на чадата ни след нас. Той влага страха Си в нашите сърца, за да не се отклоняваме и да не отстъпваме от Него – Ер. 32:39-40:

- А. Ние, Божиите избрани, трябва да имаме едно сърце – да обичаме Бога, да търсим Бога, да живеем Бога и да бъдем конституирани с Бога, за да можем да бъдем Негово изражение – и един път – Самият Триединен Бог като вътрешния закон на живота с неговата божествена способност – 39-ти стих; 31:33-34; Йн. 14:6а; Римл. 8:2.
- Б. Това сърце и този път са единомушието (Деян. 1:14; 2:46; 4:24; Римл. 15:6). Разделенията произлизат от това, че имаме сърце за неща, различни от Христос, и от това, че поемаме по път, който се различава от Христос.
- В. Бог направи един вечен завет, новия завет. Именно по силата на този завет Бог няма да се отвърне от нас, а ще вложи страха Си в нашите сърца, за да не се отвърнем и да не отстъпим от Него – Ер. 32:40.
- Г. Когато се боим от Бога, той ни учи относно пътя, който трябва да изберем, и ние сме способни да познаваме Божия интимен съвет и Божия завет. Само онези, които се боят от Бога, могат да имат Божието откровение относно Божия завет. Той дава Своя интимен съвет само на онези, които се боят от Него – Пс. 25:12, 14.

VII. Страхът от Господа и любовта към Господа са два чудесни резултата от прощението на нашите грехове:

- А. Божието прощение не кара човека да постъпва дръзко и безразсъдно. Благодатта на Божието прощение въвежда човека в страха от Господа: „При Теб обаче има прощение, / за да се боят от Тебе“ – 130:4.

Б. Благодатта на Божието прощение също така ни кара да обичаме Бога. Причината, поради която грешницата в Лука възлюби Господа толкова много, се дължеше на това, че Господ ѝ прости много – 7:39-50.

В. Колкото повече Господ ни прощава, толкова повече се боим от Него. Колкото повече се боим от Него, толкова повече Го обичаме. От отрицателна гледна точка, понеже Го обичаме, ние избягваме да вършим неща, които не са Му угодни. От положителна гледна точка, понеже Го обичаме, ние вършим нещата, които са угодни на Него.

VIII. В 31-ва глава на Притчи виждаме два образа за хора, които се боят от Господа. От една страна, трябва да сме като царе и царедворци като Господа, които имат власт да царуват. От друга страна, трябва да сме като добродетелни и достойни жени, които знаят как да подреждат, да ръководят, да се грижат и да посрещат нуждите на светиите в Божия дом:

А. В Притчи 31:3 до 9 се говори за царуващ цар – за човек, който не пие вино, а говори за правата на другите и служи с правда (царят типизира Христос и Неговите победители). Само такива хора могат да царуват:

1. Нашият Господ изцяло се намираще под Божието ограничение. Следователно Той имаше правото да царува за Бога. Ако съумеем да бъдем ограничавани от Бога и да се разправим със себе си, ще можем да царуваме за Бога.
2. За да може царят да царува над народа, той беше длъжен да се наставлява, ръководи, управлява и контролира от Божието слово. Същият принцип трябва да важи и за старейшините в църквите – Втзк. 17:14-20:
  - а. За да могат старейшините да управляват и ръководят църквата, те трябва да бъдат реконституирани и преустроени със светото Божие слово. В резултат на това те ще се намират под Божието управление, под Божието царуване и контрол.
  - б. По този начин Бог спонтанно ще присъства в техните решения и старейшините ще могат да представят Бога в ръководенето на църковните дела. Този вид управление е теокрация, или божествено управление.

Б. В Притчи 31:10 до 31 е описана една добродетелна и достойна жена (12:4; 19:14; Рут 3:11) – жена, която е мъдра, добра, усърдна и способна; жена, която може да подрежда, ръководи и да се грижи за домочадието си. „Тя е много по-ценна от скъпоценни камъни“ (Пр. 31:10). Нейната слава надминава всичките ѝ другарки (29-ти стих). Тази достойна жена типизира църквата и светиите, които обичат Господа:

1. Главната характерна черта на достойната жена е, че тя се бои от Господа (тя почтително се покланя, покорява, служи и се уповава на Господа в благоговейно уважение). „Прелестта е измамлива и красотата е лъх; / но жена, която се бои от Господа, тя ще бъде похвалена“ – 30-ти стих.
2. Сърцето на съпруга на достойната жена се уповава на нея. „Тя ще му донася добро, а не зло, / през всички дни на живота си“ (12-ти стих). „Мъжът ѝ е известен в портите, / когато седи между местните старейшини“ (23-ти стих).
3. Такава достойна и мъдра жена е като венец от Господа за своя съпруг (12:4). Нейните деца и съпругът ѝ стават и я облажават (31:28). Нейният съпруг също я хвали и казва, че тя надминава всички останали (29-ти стих).
4. Съпругът трябва да може да види със собствените си очи „поведението в страх и чистота“ на своята съпруга. Нейното украшение не бива да бъде външното плетене на косата и киченето със злато или обличането на скъпи дрехи, „а скритият човек на сърцето, с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е много скъпоценно пред Бога“ (букв.) – 1 Петр. 3:1-4.
5. В подобавания църковен живот сестрите трябва да „украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие (себеобуздание), не с плетена коса и злато или бисери, или скъпи дрехи, а с добри дела, както подобава на жени, които са се

посветили на благочестието“. Благочестието е благочестив страх от Бога, то е благоговение и почит към Бога, както прилича за хора, които се покланят на Бога – 1 Тим. 2:9-10.

6. По-възрастните жени трябва да имат благоговейно поведение, благоговейно държание, за да „учат младите жени да обичат мъжете си и децата си, да са разбрани, целомъдрени, да се грижат за своя дом, да са благи, подчинени на мъжете си, за да не се хули Божието слово“ – Тит 2:3-5.
- В. По отношение на аспекта на побеждаването, трябва да бъдем като царе. По отношение на аспекта на любовта към Господа, трябва да бъдем като добродетелни и достойни жени. Ако сме такива, ще имаме скъпоценност и слава пред Господа.